

Radvanice a Bartovice, Ostrava

Část obce: Ostrava

Okres: Ostrava-město

GPS souřadnice: 49.816477N, 18.334114E

PSČ: 716 00

Kraj: Moravskoslezský

Správní obvod: Ostrava

První pís. zmínka: 1305 (720 let)

Adresa URL: www.radvanice.ostrava.cz

Historie obce Radvanice a Bartovice

Radvanice

Založení vsi Radvanice spadá do doby velké kolonizace Těšínska koncem 13. a na počátku 14. století.

Poprvé se připomínají v soupise desátků vratimovského biskupství (Radvanowitz), který vznikl kolem roku 1305. Jako knížecí ves ji darovala těšínská knížata v roce 1440 spolu s polskou Ostravou a dalšími

okolními vsemi bratřím Ondřejovi a Janovi z Tvorkova. Součástí polskoostrvského panství zůstaly Radvanice až do poloviny 17. století, kdy menší část vsi spolu s Bartovicemi koupil od Bohuslava Sedlnického

majitel šenovského panství Jan Skrbenský z Hřiště a na Šenově (zemřel roku 1662). Šenovský díl

Radvanic spolu s nově založenou osadou Lipina a vsí Bartovice dostal syn Bohuslav Skrbenského Jan Jaroslav, který z nich vytvořil samostatné panství se sídlem na zámku v Bartovicích. Jmenovaný také v

Radvanicích založil dvůr. V roce 1738 prodal toto panství Jan Max Skrbenský opět šenovskému panství. Po rozdělení panství mezi Skrbenskými na část šenovskou a kunčickou připadl díl Radvanic s Lipinou ke Kunčicím.

Po Skrbenských byli majiteli kunčického panství 17791800 Jan hrabě Larisch, v letech 1800 až 1807 Eduard hrabě Wipfen, v letech 18071827 Pavel Czaderský a dále hrabata Saint Genois d'Annaucourt. Od kunčického panství se asi ve 20. letech 19. století odloučil díl Radvanic s Lipinou a bylo vytvořeno samostatné radvanické panství, v jehož držení se vystřídal zpočátku několik držitelů. Od roku 1828 se tu uvádí jako majitel Jan Kukutsch, od roku 1843 František Kneissel a od roku 1844 jeho manželka Terezie Kneisselová, která v roce 1850 prodala část statku manželům Josefu a Karolině Neumannovým a zbytek v roce 1853 hrabatům Wilczkům z Polské Ostravy. Později Wilczkové část statku od Neumannů odkoupili a spojili v jeden statek. Podle karolínského katastru z roku 1725 byli na větším díle Radvanic s Lipinou, který patřil ke kunčickému panství, celkem 4 sedláci, 2 polosedláci a 11 zahradníků (všichni z Lipiny). Obhospodařovali 22 maldrů a 6 šeflů polí včetně úhoru, 16 zahrad, 4 rybníky na 5 kop rybí násady, chovali 47 krav, 6 vepřů. Majitel panství tu měl dvůr ve vlastní režii o výměře 17 maldrů, 11 šeflů a 2 čtvrti, z toho 3 maldry a 11 šeflů a 2 čtvrti dal do užívání neuvedenému počtu domkářů, dále vlastnil pronajatý mlýn, krčmu, 15 rybníků na 91 kop rybí násady, les a 10 zahrad (z nichž 7 dal do užívání 7 domkářům). Dvůr choval 27 krav a 3 vepře; mlynář a 26 domkářů měli 33 krav a 1 vepře. V panské krčmě, která stála při říšské silnici z Těšína do Opavy, se vyčepovalo povinně ročně 12 achtlí piva a 2 vědra kořalky. Potažní robotu vykonávali 4 sedláci po 67 dnech ročně a 2 velkozahradníci po 33,5 dne. Poddaní museli odvádět v naturáliích 42 slepic, 515 vajec a upříst 69 kusů příze (na předení se podílelo též 10 podruhů). Činži z pronajatých domů ve výši 105 tol. 14 gr. platili 4 sedláci, 2 velkozahradníci, 10 zahradníků, 13 domkářů, svobodník a krčmář. Dále odváděli

ještě 2 šefle pšenice, stejné množství žita, 14,5 šeflu ova. Na druhém díle Radvanic s částí osady Křivec, který patřil polskostravskému panství, byli 4 sedláci, 3 polosedláci, 2 zahradníci a 3 domkáři (všichni z Křivce). Obdělávali 23 maldrů 1 šefl pole, 12 zahrad, les, chovali 30 krav a 7 vepřů. Majiteli panství museli 3 sedláci odevzdávat každoročně 1,5 šefle pšenice a 7 šeflů ova, dále odváděli 4 sedláci, 1 velkozahradník, 3 zahradníci a 3 domkáři 22 slepic, 207 vajec, upříst museli 20 kusů příže. Činži z pronajatých domů ve výši 35 tol. 19 gr. 3 čtvrti platili 4 sedláci, 2 velkozahradníci, 3 zahradníci a 9 domkařů, 1 velkozahradník platil robotní činži ve výši 6 tol. 12 gr. Potažní robotu vykonávali 4 sedláci po 60 dnech ročně a 2 velkozahradníci po 30 dnech ročně s čtyřspřežním potahem. Podle Kneifelovy topografie z roku 1804 patřilo ke kunčickému panství ze vsi Radvanic 11 domů se 157 obyvateli, z Lipiny 17 domů, 96 obyvatel, k polskostravskému panství ze vsi Radvanic 9 domů a 67 obyvatel. Z osady Křivec patřilo 5 domů a 22 obyvatel k šenovskému panství a 3 domy 13 obyvatel k polskostravskému panství. Na katastru Radvanic bylo tehdy přes 380 jiter polí, 98 jiter rybníků, 40 jiter luk, 81 jiter pastvin, 35 jiter úhoru a 48 jiter lesa. Na katastru Lipiny bylo přes 71 jiter polí, 28 jiter úhoru, 11 jiter pastvin, 6 jiter zahrad, 1 jitra luk. Jedinečným pramenem pro dějiny obce Radvanic a Lipiny z poloviny čtyřicátých let minulého století jsou vceňovací operáty stabilního katastru. Podle nich žilo v Radvanicích 319 obyvatel ve 40 domech o 71 domácnostech. Zdrojem obživy 32 domácností bylo zemědělství, u 37 domácností to bylo zemědělství spolu s živnostmi nebo nádenické práce. Chovalo se tu 50 koní, 8 volů, 102 krávy, 34 kusů mladého hovězího dobytka a 85 vepřů. Rustikální pozemky obhospodařovalo 12 sedláků s 820 jitry, 3 zahradníci s 57 jitry, 2 velkochalupníci s 25 jitry, 15 domkařů s pozemky do 2 jiter. Majitel radvanického panství tu měl zámek s dvorem, dva lihovary (vyráběl 648 věder kořalky), mlýn, krčmu.

Na katastru obce Lipina žilo 155 obyvatel v 18 domech. Z 36 domácností se zemědělstvím živilo 20 domácností, ostatní zemědělstvím spolu s živnostmi nebo nádenickou prací. Chovaly se tu 2 koně, 11 volů, 26 krav, 18 kusů mladého hovězího dobytka, 31 vepřů. Na rustikálních pozemcích hospodařilo 10 zahradníků průměrně na 6 jitrech půdy a 8 chalupníků na 3 jitrech půdy.

Novou organizací obcí podle zákona o obecním zřízení z roku 1849 byly dosavadní katastrální obce Radvanice s osadou Podlesí a Lipina s osadou Křivec spojeny v jednu politickou obec Radvanice. Výstavba nových dolů a průmyslových závodů i v samotných Radvanicích a v okolních obcích v 2. polovině 19. století způsobila též vážné změny v ekonomickém a sociálním životě zdejší zemědělské obce.

Již ve čtyřicátých letech minulého století začal v blízkosti katastru provádět kutací práce kníže Hugo Salm Reifferscheidt. Pokusné vrty probíhaly i na území obce, avšak až v roce 1896 se tu podařilo nalézt uhlí. Proto v roce 1898 začala Ostravsko-karvinská báňská společnost, která zakoupila zdejší důlní pole od knížete Salma, hloubit jámu Ludvík, která byla úplně dokončena až v roce 1912. Již následujícího roku v ní vytěžilo 965 dělníků 197 635 tun uhlí, v roce 1929 těžba dosáhla již 400 000 tun uhlí s 1098 zaměstnanci a v roce 1938 427 300 tun s 1260 zaměstnanci. Od roku 1916 byla majitelem jámy Báňská a hutní společnost. Kromě důlního průmyslu byl v obci silně zastoupen průmysl lihovarnický. Byl to především pivovar, vybudovaný v roce 1858 majiteli statku manželi Neumannovými. Jeho výrobní kapacita byla velmi nízká, takže zaměstnával jen několik zaměstnanců. Teprve od roku 1908, kdy jej zakoupila sociálně demokratická organizace a byl zapsán jako První moravskoslezský dělnický pivovar fy Skaret a spol. v Radvanicích, byl pivovar rozšířen a zmodernizován. V roce 1909 měl již 42 zaměstnanců a měsíčně vyrobil 1700 hl piva. V době hospodářské krize došlo k jeho úpadku a musel být proto v roce 1937 prodán pivovarskému kartelu Larisch-Mönnich v Karviné, který v něm zastavil provoz a zřídil zde sklad karvinského piva.

Dalším závodem v obci byla rafinerie lihu, založená v roce 1863 Leopoldem Neumannem, k níž se ještě později přidružila výroba octa a likérů. V roce 1916 tuto rafinerii koupila na krátkou dobu bílovecká firma L. I. Markus, od roku 1923 byla jejím majitelem První moravskoslezská rafinerie, akc. společnost. Po likvidaci této společnosti byla pouze z radvanického závodu zřízena samostatná společnost za účasti kapitálu České průmyslové banky s názvem firmy „Radvanická rafinerie lihu, výroba octu a likérů. Výroba tohoto zmodernizovaného závodu se velmi dobře rozvíjela i v době hospodářské krize.

Jediným peněžním ústavem v Radvanicích byl v roce 1906 založený Spořitelní a záloženský spolek, který byl v roce 1944 přeměněn na Hospodářskou záložnu.

S hospodářským rozvojem Radvanic a okolních obcí souvisel pochopitelně i velký příliv nových pracovních sil z širokého okolí, od osmdesátých let hlavně z Haliče, kteří zde a v okolních obcích našli zaměstnání a spolu se svými rodinami i nové domovy. Radvanice s Lipinou měly ještě v roce 1843 474 obyvatel. Pak v dalších desetiletích, hlavně následkem výstavby jámy Ludvík, křivka růstu počtu obyvatelstva rychle stoupala a v roce 1900 dosáhla již 4882 (z toho 20,35 % Poláků a 2,29 % Němců) a v roce 1910 dokonce 7139. I v době první republiky měla tato křivka stoupající tendenci. Svého vrcholu dosáhla v roce 1940, kdy bylo v Radvanicích napočítáno 9366 obyvatel. Růst počtu obyvatel ovlivnil i stavební ruch. V roce 1843 bylo v Radvanicích a Lipině 58 domů se 107 bytovými stranami, v roce 1930 již 572 domů s 2113 bytovými stranami. Významně se na bytové výstavbě podílel majitel blízkých dolů v Polské Ostravě kníže Salm a později Báňská a hutní společnost, kteří pro své zaměstnance vystavěli na katastru obce tzv. hornické kolonie, jako byla Stará hornická kolonie (vystavěna v letech 1850-1870 u býv. jámy č. VII, která byla později spojena s jámou Ludvík), Nová kolonie (též zv. Kamčatka, z roku 1921), Pod kaplí (též zv. Lipinská kolonie, 1882-1909), Nad kaplí (též zv. Nová kolonie, 1925) a kolonie Trnkovec (1900-1910). První pozemková reforma postihla též zdejší statek hraběte Wilczka, který měl výměru 304,67 ha půdy (z toho 209,76 ha zemědělské). Vlastníku byl propuštěn zbytkový statek o výměře 159,67 ha (z toho 78,76 ha zemědělské), ostatní půda byla přidělena 72 zájemcům v Lipině (58 ha), 68 v Radvanicích (60 ha) a 2 v Kunčičkách (27 ha). Ze záboru byl také propuštěn Wilczkův lihovar, který byl v roce 1928 zrušen. Při parcelaci Larisch-Mönnichova statku Na kopci v Bartovicích obdrželo též 13 zdejších zájemců celkem 5,72 ha půdy.

Děti z Radvanic a Lipiny navštěvovaly polskoostravskou školu až do roku 1868, kdy i zde byla zřízena obecná jednotřídní škola pro 154 dětí. V Lipině byla škola založena v roce 1907. Měšťanská škola byla zřízena v roce 1927, Hudební a pěvecká škola odboru Slezské Matice osvěty lidové v roce 1931 a lidová hudební a pěvecká škola „Rychta v roce 1932. Poštovní úřad byl dán do provozu v roce 1895.

Radvanice patřily pod římskokatolickou farní obec v Polské Ostravě. V roce 1898 si vybudovaly vlastní hřbitov a v roce 1907 kostel Neposkvrněného početí panny Marie. Vlastní duchovní správa byla zde zřízena v roce 1906. Také evangelíci si založili v roce 1901 vlastní hřbitov. Pro dějiny československé církve jsou Radvanice známy tím, že zde byla ustavena jako první v republice náboženská obec této církve již 15. ledna 1920 a od 8. listopadu 1922 byly Radvanice též sídlem ostravské diecéze, v jejímž čele stál zdejší duchovní správce biskup Ferdinand Stibor. Již v roce 1921 se k této nové církvi hlásilo ve zdejší obci 4516 členů, zatím co k římskokatolické církvi pouze 1455 členů, k evangelické 434 a izraelské 68. Čs. církev si v obci vybuďovala v roce 1925 svůj vlastní Husův sbor (do té doby používala k bohoslužbám římskokatolický kostel).

Radvanice byly známy i silným spiritickým hnutím. Zdejší spolek Bratrství (zal. roku 1914), jehož členy byli všichni spiritisté z celého Slezska, vydával od roku 1920 měsíčník Spiritistická revue, jako tiskový orgán

moravskoslezských spiritistů, od roku 1938 Československou revue psychickou (až do zastavení v roce 1940). Spiritisté vlastnili též moderní společenský dům s největším sálem v obci.

V roce 1910 vzniklo v Radvanicích též první sdružení esperantistů ve Slezsku, které vydalo ve 30. letech svůj vlastní časopis. Při polském záboru v listopadu 1938 byly k polskému státu připojeny též některé části obce, jako byla místní část Kamčatka, Křivec a větší část Šporovnice (celkem 34 domů s 400 obyvateli). Jámu Ludvík se po dlouhých jednáních a řadě intervencí podařilo z polského záboru vyjmout. Radvanice se staly v té době též útočištěm několika set českých uprchlíků z okupovaného území Těšínska.

Obec měla od 2. poloviny 18. století ve své pečeti palmu, jejíž kmen vyrůstal ze tří kosých kořenů. Po obou stranách lemovaly palmu dvě, dole zkřížené palmové větve. Po stranách kmene palmy byla velká písmena R A. Nad palmou se vznášela koruna. Jméno Radvanice je odvozeno od slovanského osobního jména Radvan (Radovan), který byl asi lokátorem vsi v době velké kolonizace.

Radvanice byly 1. července 1941 připojeny k městu Moravská Ostrava

Bartovice

Nejstarší písemnou zprávou o Bartovicích obsahuje soupis desátků vratislavského biskupství asi z roku 1305 (uvádí se pod názvem Bertoltowitz). Nelze vyloučit, že na rozhraní 13. a 14. století náležely spolu se Šenovem původně šlechtickému lužickému rodu Baruthů. Tyto vsi byly patrně již ve 14. století majetky šlechtickými, nikoli knížecími. V době soupisu nebyla ještě dokončena kolonizace vsi, poněvadž se neuvádí její velikost jako u vsí starších. Lze tedy předpokládat, že byly založeny na konci 13. století.

V roce 1411 prodal Ješek Kornic svou ves Bartovice (Bartelsdorf) Ondřeji z Tvorkova, majiteli bohumínského a polskoostravského panství. Součástí polskoostravského panství (viz dějiny Slezské Ostravy) zůstaly až do poloviny 17. století, kdy je koupil spolu s jedním dílem Radvanic a Lipinou majitel šenovského panství Jan Skrbenský z Hřiště, jenž je odkázal svému synu Janu Jaroslavu. Jan Skrbenský postavil v Bartovicích zámek, který sloužil až do roku 1738 za sídlo správy bartovického panství. Posledním majitelem tohoto panství, k němuž patřily vsi Bartovice a Radvanice, byl Jan Maxmilián Bohuslav Skrbenský z Hřiště, který je v roce 1738 prodal za 39 000 zl. majiteli šenovského panství Františku Skrbenskému z Hřiště. Bartovice zůstaly pak ve svazku šenovského panství až do roku 1848.

Šenovský velkostatek s přidruženými statky (též Bartovicemi) prodal baron Antonín Skrbenský v roce 1867 Františce Fattoni, jejíž dcera Ema Marie je v roce 1893 prodala za 750 000 zl. hraběti Jindřichu Larisch-Mönnichovi z Karviné.

Zdrojem obživy obyvatelstva bylo zemědělství. Podle karolinského katastru z roku 1725 tu bylo 8 sedláků, 9 zahradníků a 16 domkařů, kteří obhospodařovali 48 maldrů a 5 šeflů polí včetně úhoru, 15 malých zahrad, 16 malých rybníků na 22,25 kopy rybí násady, chovali 62 ovcí, 86 krav, 17 vepřů. Majitel panství měl v Bartovicích dva dvory (Velký dvůr, Malý dvůr), které obhospodařovaly 41 maldrů, 6 šeflů a 1 čtvrt polí včetně úhoru, 9 zahrad o výměře 1 maldr a 3,5 čtvrti (z toho drželo 5 domkařů 5 zahrad o velikosti 3,5 čtvrti), chovali 94 krav, 350 ovcí, 7 vepřů (z toho vlastnili 2 mlynáři a 18 zahradníků 36 krav a 2 vepře). Dále tu bylo 12 panských rybníků na 78 kop rybí násady, 2 mlýny (oba byly pronajaty, v roce 1761 tu byly už 3 mlýny) a les Křivec. Kromě toho ke dvorům patřilo 20 domkařů, kterým vrchnost dala do užívání 3 maldry a 6,25 šefle polí. Z panské krčmy se ročně vyčepovalo 18 ačtlí piva a 4 vědra kořalky.

Podle urbáře z roku 1761 museli bartovičtí poddaní (16 sedláků, fojt s krčmou, 17 zahradníků, 21

chalupníků, 1 mlynář, 1 kovář, 1 kolář) kromě robotních povinností odvádět vrchnosti ročně 15 hus, 46 slepic, 184 vajec, 59 kaprů, jeden větel a 4 měřice žita, 70 větelů a 8 měřic ovsa, 8 větelů a 5 měřic chmele, dále museli zakoupit od vrchnosti 30 džbánek piva, upříst 119 kusů příze zdarma a 59 kusů za odměnu. Kromě těchto naturálních dávek odváděli 114 tolarů 9 gr. I hal. grutovní daně a 456 zl. 32 kr. činžovní daně.

V roce 1804 bylo v Bartovicích 572 obyvatel a 96 domů, přes 586 jiter polí, 92 jiter rybníků, 90 jiter luk, 20 jiter zahrad, 61 jiter pastvin a 246 jiter lesa. Vceňovací operát stabilního katastru z poloviny 40.let minulého století uvádí, že v Bartovicích bylo v roce 1843 855 obyvatel a 105 domů se 173 rodinami, z nichž se 162 zabývalo výhradně zemědělstvím, 5 živnostmi a 6 obojím současně. Rustikální pozemky vlastnilo 15 sedláků s 1024 jitry, 20 zahradníků s 34 jitry, 27 chalupníků s 12 jitry, 24 domkařů s 0,51 jitem, 8 malodomkařů s 1/8 až 2/8 jitra. V obci byl vrchnostenský dvůr, 3 mlýny, 2 lihovary (byly zrušeny v 60. letech minulého století), které s 9 dělníky vyráběly ročně 650 věder lihu (prodával se až do Vídně), a jedna krčma.

Při první pozemkové reformě v roce 1925 podlehl záboru téměř celý Larisch-Mönnichův pozemkový majetek. Statek Na kopci o výměře 156,53 ha přešel do vlastnictví B. a M. Strnadelových (88,56 ha), ostatní část pozemků byla přidělena 114 drobným zájemcům z Bartovic, Radvanic a Šenova. Z druhého dvora Antonín o výměře 138,84 ha byl vlastníku propuštěn ze záboru zbytkový statek o výměře 72,94 ha, ostatní pozemkový majetek a výměře 65,90 ha byl přidělen drobným zájemcům, hlavně z Bartovic, dále z Horní Datyně (2,25 ha) a Vratimova (3,50 ha). Tento zbytkový statek odkoupila v roce 1927 obec a rozprodala jej drobným zájemcům. Z dvora Stromořadí v Šenově obdrželi 3 občané z Bartovic 1,57 ha. Výstavba dolů a průmyslových závodů v okolních obcích v posledních dvou desetiletích 19. a na počátku 20. století nepřímo ovlivnila i život zdejší zemědělské obce. Dostatek pracovních příležitostí v těchto nových závodech odváděl část zdejších mužských pracovních sil do dolů a průmyslu. V obci našlo nový domov i několik set nových přistěhovalců z širokého okolí, částečně též z Haliče, kteří odtud odcházeli za prací do blízkých dolů a průmyslových závodů. Tyto závažné změny v životě obce se nejmarkantněji projeví ve vzrůstu počtu obyvatelstva a v jejím rozsáhlém stavebním rozvoji. Od roku 1880, kdy bylo v obci 1350 obyvatel, vzrostl tento počet v roce 1910 na 2062 osob (z toho bylo 1,9 % Poláků, 0,19 % Němců). Nejvyššího přírůstku dosáhla obec v době předmnichovské republiky. V roce 1940, kdy křivka růstu počtu obyvatel dosáhla svého vrcholu, tu bydlelo již 3435 obyvatel. Podobným tempem probíhala i výstavba domů. Bylo-li v roce 1843 v Bartovicích pouze 105 domů se 173 bytovými stranami, v roce 1921 to bylo už 342 domů s 637 bytovými stranami a v roce 1940 dokonce 450 domů. Po osvobození v roce 1945 nastal rapidní pokles počtu obyvatel (do pohraničí se odstěhovalo 71 obyvatel, do Německa bylo odsunuto 8 Němců), který hlavně souvisel s návratem uprchlíků z Těšínska do svých domovů. Život obce značně ovlivnila od roku 1949 budovaná Nová huť v Kunčicích nad Ostravicí, pro jejíž potřeby a rozšíření místního železničního nádraží muselo být asanováno 49 domů a uvolněno 207 ha pozemků.

V roce 1948 při druhé pozemkové reformě byl zestátněn zbytkový statek „Anna bratří Strnadelů o rozloze 87,13 ha. Téměř polovina této půdy byla přidělena obci (42,80 ha) pro veřejné účely a stavební místa. V roce 1948 byl Spořitelni a záloženský spolek (zal. r. 1906) sloučen se Státní spořitelnou v Ostravě. Bartovice byly napojeny na železnici již v roce 1911 (trať Kunčice n. O. Prostřední Suchá), zastávka tu byla zřízena až po několika intervencích v roce 1922.

Při polské okupaci Těšínska v říjnu 1938 byla k polskému státu připojena též část zdejší obce o výměře 66 ha se 14 domy a 80 obyvateli.

Bartovice patřily pod římskokatolickou farnost v Šenově. Děti z Bartovic chdily do školy v Šenově až do roku 1886, kdy byla zřízena základní škola v místě.

V roce 1895 zemřel před bývalou panskou hospodou nazývanou „Na Jašcurce pod koly koňského povozu arciknížecí čeledín Bardoň. Básník Petr Bezruč (Vladimír Vašek) se dal touto událostí inspirovat ve své nejznámější baladě Maryčka Magdonova. Přeměnil příjmení Bardoně na Magdona, změnil také příčinu jeho smrti a použil této tragické události ve verších. „Šel starý Magdon z Ostravy domů, v bartovské harendě večer se stavil, s rozbitou lebkou do příkopy pad.

Bartovice měly v obecní pečeti původně doprava kráčejíciho bájeslovného okřídleného ptáka Noha (gryfa) s tělem lva a hlavou ptáka, který držel v pařátech kartuš s písmenem B. Nejstarší dochovaná pečeť s tímto obrazcem je z roku 1734. Na obecní pečeti z roku 1820 je jednohý muž (žebrák) s protézou, jenž stojí pod stromem a drží v pravé ruce berli a levou se přidržuje kmene, aby neupadl. Vpravo od berle je postaveno kolo, vlevo od stromu radlice.

Jméno Bartovice je odvozeno od jména lokátora Bertolda nebo Bartoloměje.

Obec Bartovice byla připojena k městu Ostravě dne 1. července 1960.

